

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni

Wydział I Cywilny – Sekcja d.s. rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska

Protokolant: sek. Magdalena Czapiewska

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2016 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa: **(...) spółki z o.o. w W.**

przeciwko: **M. M.**

o zapłatę

- I. zasądza od pozwanego M. M. na rzecz (...) Finanse spółki z o.o. w W. kwotę 849 zł 85 gr (osiemset czterdzieści dziewięć złotych 85/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty;
- II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;
- III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 272 zł 80 gr (dwieście siedemdziesiąt dwa złote 80/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

W pozwie skierowanym przeciwko M. M. powód (...) spółka z o.o. w W. domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 1.268,68 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu, a nadto obciążenia pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu podał, że dochodzona wierzytelność wynika z umowy pożyczki odnawialnej zawartej przez strony procesu w dniu 24 marca 2015 r. w formie elektronicznej poprzez stronę www.e. (...). Ponieważ pozwany po wypłacie środków z pożyczki nie dokonał spłaty wymagalnej Kwoty Minimalnej, ani nie dokonał jej spłaty całej pożyczki powód wypowiedział umowę pożyczki listem poleconym na adres przez niego wskazany w zawierania umowy. Okres wypowiedzenia wynosił 2 miesiące i na skutek jego upływu cała pożyczka stała się wymagalna z dniem 15.09.2015 r.

Powód wskazał także, że na objęte pozwem roszczenia składa się: zwrot wypłaconego pozwanemu kapitału, który nie został zwrócony do dnia wniesienia pozwu (600 zł) oraz odsetki maksymalne liczone od kwoty niespłaconego kapitału (57,63 zł), tj. od 600 zł od dnia złożenia dyspozycji wypłaty tj. od dnia 25.03.2015 r. do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu (§ 4 ust. 2,3,4 Umowy Pożyczki). Odsetki maksymalne naliczane były w wysokości 10 %.

Nadto powództwem zostały objęte również należności z tytułu opłat i prowizji za czynności związane z udzieleniem i obsługą pożyczki (oraz odsetek od przedmiotowych opłat i prowizji). Ich wysokość oraz tytuły ich naliczania wynikały

z Tabeli Opłat i Prowizji stanowiącej załącznik nr 3 do umowy pożyczki odnawialnej. Wobec pozwanego zostały naliczone następujące opłaty i prowizje (zgodnie z § 8 ust. 2 i 5 umowy pożyczki oraz §9 ust. 2, 5 i 6 umowy pożyczki oraz tabelą opłat i prowizji)

- a. opłata i prowizja za wypłatę - 182 zł (20 zł + 27 % od wypłaconej kwoty 600 zł),
- b. opłata miesięczna za utrzymanie konta (pierwsza) - 60 zł,
- c. opłata miesięczna za utrzymanie konta (druga) - 60 zł,
- d. opłata miesięczna za utrzymanie konta (trzecia) - 60 zł,
- e. opłata za pisemne upomnienie (wezwanie do zapłaty) 1-sze-45zł,
- f. opłata za pisemne upomnienie (wezwanie do zapłaty) 2-ie - 45 zł,
- g. opłata za pisemne upomnienie (wezwanie do zapłaty) 3-ie z wypowiedzeniem - 45 zł,
- h. opłata za pisemne upomnienie (wezwanie do zapłaty) 4-te wysłane w imieniu powoda przez C. Polska sp. z o.o - 45 zł,
- i. opłata za pisemne upomnienie (wezwanie do zapłaty) 5-te wysłane w imieniu powoda przez (...) sp. z o.o. - 45 zł,
- j. odsetki maksymalne naliczone od opłat i prowizji wymienionych wyżej w pkt. a-g (zgodnie z § 9 ust. 2 b umowy) liczone od dnia wymagalności całego zadłużenia tj. od dnia 15.09.2015 r. do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu wg stopy procentowej określonej powyżej przy opisie roszczenia nr 3 (24,05 zł).

Powód wyjaśnił nadto, że należności wymienione powyżej w pkt. a-g wchodzą w zakres roszczenia nr 2 pozwu (497 zł), należności wymienione powyżej w pkt. h-i wchodzą w zakres roszczenia nr 5 pozwu (90 zł), zaś należności wymienione w pkt. j wchodzą w zakres roszczenia nr 4 pozwu (24,05 zł).

W sprzeciwie od wydanego w sprawie nakazu zapłaty pozwany zarzucił, że pozew jest bezzasadny. Podniósł, że nie odebrał ostatecznego wezwania do zapłaty, a powód przedstawił jedynie wydruk nadania listu poleconego, podczas gdy powinien przedstawić dokument potwierdzający jego odbiór. Zaprzeczył też, by wykorzystał kwotę limitu w całości, by dokonywał wielokrotnych wypłat. Zarzucił, iż powód sprzecznie wskazuje, że wykorzystana kwota kapitału to 600 zł, podczas gdy przedstawia wezwanie do zapłaty na kwotę 564 zł.

W odpowiedzi na powyższe powód podtrzymał żądanie pozwu w całości, podnosząc iż powód nie ma obowiązku kontrolować tego, czy pozwany odebrał trzecie ostateczne wezwanie do zapłaty, powód ma bowiem obowiązek takie wezwanie na wskazany przez pozwanego adres wysłać, jeśli zajądą okoliczności przewidziane umową. Powód z tego obowiązku się wywiązał, przesłał trzecie ostateczne wezwanie do zapłaty (stanowiące również wypowiedzenia umowy) na adres wskazany przez pozwanego. Był to ten sam adres, na który zostały wysłane wezwanie nr 1 i 2, które to pozwany odebrał (nie twierdzi, że było inaczej). Wyjaśnił też, że kwota 564 zł, która widnieje w wezwaniu do zapłaty nr 1 i 2 to nie kwota wypłacona przez powoda (powód bowiem wypłacił pozwanemu kwotę 600 zł), lecz kwota minimalna do której comiesięcznej spłaty pozwany był zobowiązany zgodnie z treścią §7 ust. 4 umowy pożyczki odnawialnej. Pozwany nie wywiązywał się z tego, więc powód zgodnie z postanowieniami umowy wystosował wobec niego wezwania do zapłaty. Powód podał też, że pozwanemu została wypłacona kwota 600 zł, żadne inne kwoty nie były pozwanemu przez powoda wypłacane.

Wobec treści art. 505¹ kpc niniejsza sprawa rozpoznawana była w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24.03.2015 r., za pomocą środków porozumiewania się na odległość, pozwany zawarł z powodem umowę pożyczki poprzez stronę www.euroloan.pl.

W dniu 24.03.2015 r. pozwany dokonał opłaty weryfikacyjnej w wysokości 1 zł, a następnie w dniu 25.03.2015 r. powód przekazał pozwanemu do dyspozycji środki pieniężne z tytułu zawartej umowy pożyczki w wysokości 600 zł.

W §7 ust. 4 przewidziano, iż pożyczkobiorca zobowiązany jest do comiesięcznej spłaty wybranej przez siebie Kwoty Minimalnej, która w dniu zawarcia Umowy wynosi 564,00 zł.

W treści umowy wskazano, że oprocentowanie pożyczki wynosi 10% w skali roku (§4 pkt.3) oraz (...) w dniu zawarcia umowy wynosi 299,10% (§5 pkt. 1).

Nadto w §8 umowy zawarto zapis, iż m.in. za złożenie dyspozycji wypłaty oraz z tytułu miesięcznego kosztu utrzymania konta pożyczkobiorca obowiązany jest do uiszczenia opłat i prowizji wymienionych w tabeli opłat i prowizji oraz że konkretne opłaty i prowizje zostały wymienione w załączniku nr. 3.

§9 ust. 5 i 6 określono, że w przypadku braku płatności w terminie powód wysyła pożyczkobiorcy wezwanie do zapłaty, wezwania to (w przypadku niespłacenia wskazanej w nim kwoty) może być ponawiane w odstępach dwutygodniowych lub przekazane firmie windykacyjnej oraz że pożyczkobiorca zobowiązany jest do uiszczenia opłat za każde wezwanie, zgodnie z tabelą opłat i prowizji.

W tabeli nr 3 przewidziano za wypłatę środków opłatę w wysokości 20 zł, prowizję od wypłaty środków 27% wypłaconej kwoty; opłatę za pisemne upomnienie: 1-sze, 2-gie, 3-cie i kolejne - po 45 zł za każde, opłatę miesięczną za utrzymanie konta - 60 zł

dowód: umowa pożyczki - k. 20-25; regulamin - k. 26-31; załącznik nr 3 - k. 32, potwierdzenie wypłaty pożyczki - k. 33.

W zawiązku z brakiem wpłaty przez pozwanego kwoty 564 zł powód wysłał do pozwanego pismo z dnia 04.06.2015 r. wzywające go do zapłaty tej należności wraz z opłatą 45 zł za wezwanie. Pismo to zostało przez powoda wysłane listem zwykłym operatora I..

Następne wezwanie do zapłaty powód skierował do pozwanego w dniu 20.06.2015r. i je także wysłał listem zwykłym I..

Kolejnym pismem z dnia 04.07.2015 r. powód ponowił wezwanie do zapłaty oraz złożył oświadczenie o wypowiedzeniu pozwanemu umowy pożyczki z upływem 2-miesięcznego terminu wypowiedzenia. Pismo to zostało wysłane listem zwykłym I..

Dwa kolejne wezwania do zapłaty zostały zawarte w pismach z dnia 23.07.2015 i 25.08.2015 r.

Należności z tytułu prowizji (182 zł), trzech opłat za prowadzenie rachunku - każda po 60 zł oraz opłat za wezwania do zapłaty (po 45 zł za wezwanie) zostały zaksięgowane na koncie pozwanego prowadzonym przez powodową spółkę.

dowód: wezwanie nr 1 z potwierdzeniem nadania - k. 34-35; wezwanie nr 2 potwierdzeniem nadania - k. 36 i 37, wezwanie nr 3 wraz z potwierdzeniem nadania - 38 i 39; pismo z dnia 23.07.2015 i 25.08.2015 r. - k. 40-43; operacje na rachunku prowadzonym przez powoda - k. 44-45

Pozwany nie dokonał na rzecz powoda zapłaty należności objętych żądaniem pozwu.

okoliczność bezsporna

Sąd zważył, co następuje:

Ustalając powyższy stan faktyczny, jako wiarygodne, Sąd ocenił przedłożone przez powoda dokumenty prywatne, albowiem autentyczność ich nie została skutecznie przez pozwanego zakwestionowana. Sąd miał na względzie, iż pozwany w istocie nie przeczył faktowi zredagowania tych pism, a jedynie podnosił, iż nie otrzymał wezwań do zapłaty.

W świetle tak ustalonego stanu faktycznego sprawy Sąd uznał, iż powództwo zasługiwało na uwzględnienie, jednakże wyłącznie w zakresie kwoty 849,85 zł, na którą składała się suma wypłaconej pozwanemu przez powoda pożyczki, tj. 600 zł, opłaty za wypłatę środków opłatę w wysokości 20 zł oraz prowizji od wartości wypłaconych środków w wysokości 162 zł (łącznie 182 zł), a także odsetek umownych w wysokości 10% w skali roku naliczonych od kwoty 600 zł od dnia złożenia dyspozycji wypłaty tej kwoty, tj. od dnia 25.03.2015 r. do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu (57,63 zł) oraz odsetek umownych w tej samej wysokości naliczonych od kwoty 182 zł za okres od dnia wymagalności całego zadłużenia tj. od dnia 15.09.2015 r. do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu, tj. do dnia 07.04.2016 r., które odpowiadały sumie 10,22 zł.

W zakresie tych należności znajdowały one oparcie w przepisach kodeksu cywilnego regulującego umowę pożyczki i świadczenia uboczne w postaci odsetek za opóźnienie i odsetek maksymalnych (art. 720-724 kc i art. 481 §1 i 2 kc oraz art. 481 §2¹ kc) oraz postanowieniach umowy, podlegającej szczególnemu reżimowi określonymu w ustawie z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (Dz. U. 2011, nr 126, poz. 715, ze zm).

W pozostałym jednak zakresie, tj. w części obejmującej roszczenie o zapłatę opłat w wysokości 45 zł za każde wezwanie (5 wezwań każde po 45 zł) oraz miesięcznych opłat w wysokości 60 zł zaprowadzenie rachunku (3 opłaty po 60 zł każda) - powództwo pozostawało niezasadne.

W ocenie Sądu, przywołane przez powoda postanowienia umowne przewidujące te opłaty w wysokości wynikającej z załącznika nr 3 do umowy pożyczki pozostawały regulacjami o charakterze abuzywnym, które z mocy art. 385¹ §1 i 3 kc nie wiązały pozwanego, który zawarł z powodem umowę jako konsument. Zgodnie bowiem z przywołanym przepisem postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Nieuzgodnione indywidualnie są zaś te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta.

W ocenie Sądu postanowienia umowy przewidujące możliwość obciążenia konsumenta, a więc pozwanego opłatami w wysokości 45 zł za wezwania do zapłaty oraz opłatą w wysokości 60 zł za prowadzenie konta stosownie do §8 ust. 2 i 5 i §9 ust. 5 i 6 umowy pożyczki w zw. z treścią załącznika 3 do tej umowy w zakresie wskazanej tam wysokości tych opłat są postanowieniami umownymi indywidualnie nieuzgodnionymi w myśl przepisu art. 385¹ §1 kc. Postanowienia indywidualnie uzgodnione w myśl w.w. przepisu to nie postanowienia, których treść konsument mógł negocjować lecz takie postanowienia, które rzeczywiście powstały na skutek indywidualnego uzgodnienia. Wymienione w treści art. 385³ kc niedozwolone postanowienia umowne mają wyłącznie charakter przykładowy, stanowiąc swoistą regułę interpretacyjną ułatwiającą stosowanie art. 385¹ kc.

Jednocześnie, w opinii Sądu, zastrzeżenie zawarte we wskazanych wyżej zapisach umowy przewidujące, iż pożyczkobiorca będzie zobowiązany do ponoszenia opłaty z tytułu kosztów upomnienia w przypadku braku płatności w terminie w wysokości 45 zł za każde wezwanie oraz opłaty 60 zł tytułem miesięcznego kosztu utrzymania konta, jest sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesy konsumenta. Z jednej bowiem strony opłaty te są rażąco wygórowane, gdyż ich zastrzeżenie w takiej wysokości nie ma żadnego uzasadnienia w rzeczywistej wysokości opłat ponoszonych zwykle za takie czynności - co szczególnie jest widoczne jeśli uwzględni się, iż faktycznie trzy pierwsze wezwania zostały wysłane przez powoda za pośrednictwem I. przesyłką zwykłą, której koszt (co okolicznością powszechnie znaną) nie przekraczał kwoty 2 zł. Z drugiej strony regulacja odnosząca się do kosztów wezwań, która określała, iż upomnienia takie mogły być nieograniczone w ilości, z uwagi na ich częstotliwość (co dwa tygodnie) -

w sytuacji, gdy opłaty za te czynności nie odzwierciedlały rzeczywistych nakładów – prowadziła w istocie rzeczy do zapewnienia powodowi nieuzasadnionych korzyści, naruszając interesy ekonomiczne konsumenta w rażący sposób.

Na marginesie wskazać należy, że postanowienie o treści podobnej do zakwestionowanego przez Sąd w sprawie niniejszej zostało uznane za niedozwolone wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 9.10.2006r. sygn. akt XVII Amc 101/05, a do rejestru niedozwolonych postanowień wzorców umowy wpisane w dniu 3.01.2007r. pod numerem 978. W sprawie tej Sąd uznał za niedozwolone i zakazał stosowania postanowienia w brzmieniu: „Opłaty dodatkowe, które ponosi Zleceniodawca: - (...) - za przyznanie okresu karencji w spłacie rat na 1 miesiąc – 50 PLN, za przyznanie okresu karencji w spłacie rat na 2 miesiące – 100 PLN, - za wysłanie upomnienia za zwłokę w zapłacie raty – 20 PLN, - za wysłanie wezwania do zapłaty raty – 30 PLN, - za wysłanie przedsądowego wezwania do zapłaty – 50 PLN, - za wizytę indykatorów w związku z brakiem spłaty 2 rat – 100 PLN - (...), - za telegram informujący o zadłużeniu przeterminowanym – 30 PLN, - za monit telefoniczny – 20 PLN -(...)”. Podobna, niedozwolona, klauzula została zarejestrowana pod nr (...), na skutek wyroku tego Sądu z dnia 06.08.2009 r. (sygn. akt XVII AmC 624/09) w brzmieniu: „W przypadku niewykonania zobowiązań wynikających z niniejszej umowy Kredytobiorca poniesie koszty związane z monitorowaniem Kredytobiorcy: 1) telefoniczne upomnienie Kredytobiorcy związane z nieterminową spłatą kredytu - 13 PLN; 2) korespondencja kierowana do Kredytobiorcy związana z nieterminową spłatą kredytu (zawiadomienie, upomnienie, prośba o dopłatę, wystawienie Bankowego Tytułu Egzekucyjnego), za każde pismo. Opłata za korespondencję kierowaną do poręczycieli Bank obciąża dodatkowo Kredytobiorców według tych samych stawek - 15 PLN; 3. wyjazd interwencyjny do Kredytobiorcy - 50 PLN”. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd wskazał, iż na podstawie przedmiotowego postanowienia pozwany bank może wielokrotnie, w krótkich odstępach czasu podejmować czynności windykacyjne, co w szczególności, gdy opłaty to nie odzwierciedlają nakładów rzeczywiście poniesionych przez pozwaną, w sposób rażący narusza interesy ekonomiczne konsumenta i może przynosić pozwanemu nieuzasadnione korzyści.

Z tych samych przyczyn, jako rażąco naruszające interesy pozwanego należało także ocenić miesięczną opłatę w wysokości 60 zł za prowadzenie konta. Wysokość tego wynagrodzenia w wyjątkowo rażący sposób odbiegała od kosztów prowadzenia rachunków pobieranych przez banki, czy (...), które to opłaty – za samo prowadzenie podstawowego rachunku nie przekraczają aktualnie kwoty kilku złotych miesięcznie, a często nadto – w przypadku kont internetowych – są bezpłatne.

Uznając więc omówione postanowienia umowne za niedozwolone i wyeliminowując je z praktyki Sąd miał na względzie, iż w sprawie niniejszej zostały łącznie spełnione wszystkie przesłanki ku temu konieczne: umowa została zawarta z konsumentem (co w niniejszej sprawie było oczywiste), kwestionowane postanowienia nie zostały uzgodnione indywidualnie z pozwanym, a jednocześnie postanowienia te kształtowały jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy oraz nie dotyczyły sformułowanych w sposób jednoznaczny główny świadczeń stron.

W tym miejscu podkreślić należy, iż orzecznictwo europejskie stoi obecnie na stanowisku, że Sąd powinien z urzędu uwzględnić abuzywność klauzuli umownej. W orzeczeniu Trybunału Sprawiedliwości UE w sprawie C- 397/11, w pkt. 27 i 28 Trybunał podniósł, że „z chwilą, w której sąd krajowy dysponuje niezbędnymi w tym celu elementami stanu prawnego i faktycznego, powinien z urzędu ocenić nieuczciwy charakter danego warunku umownego objętego zakresem zastosowania dyrektywy 93/13 EWG w sprawach nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, i czyniąc tak, powinien usuwać brak równowagi istniejącej między konsumentem a przedsiębiorcą” (podobnie (...) w sprawie C 618-10 pkt. 42-44. (źródło [http:// curia.europa.eu](http://curia.europa.eu)). Nadto w pkt. 2 i 3 wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 30 maja 2013 r. (C-397/11) Trybunał ten jednoznacznie stwierdził, że :

i. artykuł 6 ust. 1 Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy, który stwierdza nieuczciwy charakter warunku umownego, ma obowiązek, po pierwsze, wyciągnięcia wszystkich konsekwencji wynikających na podstawie prawa krajowego z takiego stwierdzenia bez oczekiwania na wniosek konsumenta w tym zakresie w celu zapewnienia, iż

konsument nie będzie związany takim warunkiem, oraz po drugie, oceny co do zasady na podstawie obiektywnych kryteriów, czy dana umowa może dalej istnieć bez takiego warunku.

ii. dyrektywę 93/13 należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy, który z urzędu stwierdza nieuczciwy charakter warunku umownego, powinien w miarę możliwości zastosować krajowe przepisy proceduralne w taki sposób, aby wyciągnąć wszystkie konsekwencje, które na podstawie prawa krajowego wynikają ze stwierdzenia nieuczciwego charakteru danego warunku, w celu zapewnienia, że konsument nie będzie nim związany.

Innymi słowy Sąd krajowy powinien wykorzystać wszystkie możliwe środki, aby z urzędu uwzględnić niedozwolony charakter postanowienia umownego, nawet jeśli konsument tego aspektu nie podniósł na żadnym etapie procesu.

Mając powyższe na uwadze, wobec abuzywności wyżej omówionych zapisów umownych Sąd w pkt. II wyroku oddalił powództwo jako niezasadne w części obejmującej roszczenie o zapłatę opłat w wysokości 45 zł za wezwanie (5 wezwań każde po 45 zł) oraz miesięcznych opłat w wysokości 60 zł zaprowadzenie rachunku (3 opłaty po 60 zł każda), a także żądanych od tych należności skapitalizowanych odsetek umownych w wysokości maksymalnej oraz dalszych odsetek za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu. Orzeczenie w tym zakresie wydano z uwzględnieniem brzemienia art. 385¹ §1kc.

Fakt jedynie częściowego utrzymania się przez powoda ze zgłoszonym w pozwie roszczenia znalazł swoje odzwierciedlenie w treści rozstrzygnięcia o kosztach procesu zawartego w punkcie III wyroku. W zakresie żądania różnicy pomiędzy dochodzoną kwotą 1.268,68 zł, a zasądzoną od pozwanego kwotą 849,85 zł - powód został bowiem uznany za przegrywającego spór. W konsekwencji Sąd uznał, że powód w stosunku do pierwotnie zgłoszonego roszczenia utrzymał się w 66,98% i w tym zakresie wygrał proces, pozwany zaś w pozostałej części. Na koszty procesu składały się koszty poniesione wyłącznie przez stronę powodową w postaci: uiszczony opłaty sądowej w kwocie 30 zł, wynagrodzenia z tytułu kosztów zastępstwa procesowego strony powodowej przez występującego w sprawie radcę prawnego, które to wynagrodzenie zostało ustalone w wysokości pojedynczej stawki minimalnej przewidzianej w przewidzianej w §2 pkt. 2 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015 poz. 1804, ze zm. w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia pozwu, a więc w dniu 08.04.2016 r.), tj. w kwocie 360 zł, wydatku w postaci opłaty od pełnomocnictwa – 17 zł oraz wydatku poniesionego w związku z uiszczeniem opłaty manipulacyjnej - opłaty operatora płatności eCard w postępowaniu elektronicznym (0,30 zł). Stosownie więc do przewidzianej w art. 100 kpc zasady stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu – pozwanego obciążało 66,98% poniesionych przez powoda kosztów procesu, czyli 272,80 zł i taka kwota została na rzecz powoda od pozwanego przez Sąd zasądzona.